

MARTHA WELLS

KEINOTEKOINEN OLOTILA

MURHABOTIN
PÄIVÄKIRJAT
2

SUOMENTANUT
MIKA KIVIMÄKI

HERTTA KUSTANNUS
HELSINKI

ENSIMMÄINEN LUKU

SecUnitit eivät piittaa uutisista. Edes sen jälkeen, kun olin hakkeroinut hallintamoduulini ja päässyt käsiksi infokanaviin, en koskaan pahemmin perustanut niistä. Osittain siksi, että viihdemediaa lataamalla oli paljon pienempi todennäköisyys laukaista minkäänlaisia hälytyksiä, joita oli viritetty satelliittien ja asemien verkkoihin; politiikka- ja talousuutisia pyöritettiin eri tasolla, lähempänä suojattuja datansiirtopaikkoja. Mutta enimmäkseen siksi, että uutiset olivat tylsiä enkä välittänyt siitä, mitä ihmiset tekivät toisilleen niin kauan kun minun ei tarvinnut a) estää sitä tai b) siivota jälkiä.

Kun kuljin transitrenkaan ostoskeskuksen läpi, siellä kuitenkin pyöri Asemalta peräisin oleva uutiskatsaus, joka hyppi yhdeltä julkiselta kanavalta toiselle. Tarkastelin sitä pinnallisesti, mutta suurin osa huomiostani oli keskittynyt väkijoukon läpi pääsemiseen niin, että teeskentelin olevani paranneltu ihminen enkä suinkaan mikään hirmuinen murhabotti. Tähän kuului pakokauhun välttäminen aina, kun joku sai vahingossa minuun katsekontaktin.

Kaikeksi onneksi tavalliset ja parannellut ihmiset olivat liian kiireisiä yrittäessään päästä sinne, minne he olivatkaan menossa, tai etsiessään kanavilta opasteita ja liikennevälineiden aikatauluja. Olin liftannut tänne botin kuljettamalla rahtialuksella, ja sen lisäksi madonreikien kautta oli saapunut kolme matkustaja-alusta, joten iso ostoskeskus erilaisten lähtöalueiden keskellä oli tupaten täynnä. Ihmisten joukossa liikkui kaiken kokoisia ja muotoisia botteja, drooneja pörräsi pään päällä, ja rahattia siirrettiin kaiken kansan yläpuolella olevia kuljetushihnoja pitkin. Turvadroonit eivät etsisi Sec-Uniteja, ellei niitä ollut vasten ohjeistettu tekemään niin, eikä mikään ollut toistaiseksi yrittänyt luodata minua, mikä oli suuri helpotus.

Minut oli poistettu yhtiön varastoluettelosta, mutta tämä oli vielä Corporation Rimin valta-
piiriä ja minä olin vielä omaisuutta.

Toisaalta olin aika tyytyväinen siihen, kuinka hyvin pärjäsin, ottaen huomioon, että tämä oli vasta toinen transitrengas, jonka kautta kuljin. Meitä SecUniteja kyydittiin sopimuskohteisiimme rahtina, emmekä koskaan kulkeneet sellaisten aseman osien tai transitrenkaiden kautta, jotka oli tarkoitettu ihmisille. Olin joutunut jättämään haarniskani Aseman operaatiokeskukseen, mutta väkijoukossa olin melkein yhtä anonyymi kuin jos olisin vielä ollut haarniskassa. (Kyllä, minun piti hokea tätä itselleni.) Olin pukeutunut harmaisiin ja mustiin työvaatteisiin, ja T-paidan ja pussakan pitkät hihat, housut ja saappaat peittivät kaikki epäorgaaniset osani. Kannoin myös selkäreppua. Minä en pistänyt silmään väkijoukon erimallisten ja -väristen vaatteiden, hiusten, ihojen ja datakytkösten keskellä. Niskassani oleva dataportti oli näkyvissä, mutta sen muotoilu muistutti liikaa paranneltuihin ihmisiin istutettuja kytkentäpintoja herättääkseen huomiota. Kenellekään ei myöskään tulisi mieleen, että murhabotti kävelisi

transitrenkaan ostoskeskuksessa kuin oikea ihminen.

Sitten hajamielisesti seuraamassani uutiskatsauksessa tuli vastaan kuva. Kuva minusta.

En pysähtynyt niille jalansijoilleni, koska olen harjoitellut kovasti olemaan reagoimatta mihinkään ruumiillisesti riippumatta siitä, kuinka järkyttävältä tai kauhistuttavalta tapahtuma minusta tuntuisi. Ehkä menetin sekunniksi kasvonilmeideni hallinnan, olinhan tottunut pitämään kypärää visiiri tummennettuna aina kun mahdollista.

Kuljin ison kaaren alta, josta pääsi useille erilaisille ruuanjakelutiskeille, ja pysähdyin pienelle liikealueelle vievän oviaukon tuntumaan. Kuinka tahansa minua katsova olettaisi, että skannasin ruokapaikkojen sivuja kanavilla tietoja etsien.

Uutiskatsauksen kuva esitti minua seisomassa asemahotellin aulassa yhdessä Pin-Leen ja Ratthin kanssa. Kuva oli tarkennettu Pin-Leehen, hänen päättäväiseen ilmeeseensä ja kulmakarvojen ärtyneeseen kaareen, samoin kuin tyylikkäisiin bisnesvaatteisiin. Ratthi ja minä sulauduimme taustaan harmaissa PreservationAuxin univormuissamme. Kuvan tunnistetiedoissa minut oli luokiteltu ter-

millä ”ja henkivartija”, mikä oli helpotus, mutta karaisin itseni ja valmistauduin pahimpaan kela-tessani uutisen alkuun.

Jaahas, se asema, jota pidin mielessäni Asema-na, yhtiön päämajana ja operaatiokeskuksena, jonne minut tavallisesti varastoitiin, olikin oikealta nimeltään Port FreeCommerce. Sitä en tiennytkään. (Siellä ollessani vietin aikani enimmäkseen korjaus-eriössä, kuljetuslaatikossa tai sitten horrostilassa odottamassa uutta sopimusta.) Uutistenlukija mainitsi ohimennen, että tohtori Mensah oli ostanut SecUnitin, joka oli pelastanut hänet. (Tämä oli selvästi tarkoitettu sydäntä lämmittäväksi jälkimaininnaksi muuten synkässä tarinassa, johon liittyi korkea uhriluku.) Uutisväki ei kuitenkaan ollut tottunut näkemään SecUniteja muuten kuin haarniskassa tai – jos asiat olivat menneet pahasti pieleen – verisenä varaosakasana. He eivät olleet osanneet yhdistää ajatusta ostetusta SecUnitista siihen olentoon, jota he pitivät ihan tavallisena paranneltuna ihmisenä matkalla hotelliin yhdessä Pin-Leen ja Ratthin kanssa. Se sopi mainiosti.

Omituisinta tässä oli se, että samalla oli julkaistu osa turvatallenteistamme. Minun näkökul-

mastani, kun tutkin DeltFallin tukikohtaa ja löysin ruumiita. Näkymiä Gurathinin ja Pin-Leen kypäräkameroista, kun he löysivät Mensahin ja sen mitä minusta oli jäljellä räjähdysen jälkeen. Kävin ne läpi nopeasti varmistaakseni, ettei missään ollut kunnon kuvaa ihmiskasvoistani.

Uutistarinan loppuosassa kerrottiin, kuinka yhtiö ja DeltFall, plus Preservation ja kolme muuta yhtiöiden ulkopuolista poliittista yksikköä, joiden kansalaisia oli ollut DeltFallin tukikohdassa, lyötettyivät yhteen GrayCrisiä vastaan. Käynnissä oli myös monen osapuolen välinen asianajajien sota, jossa eräät poliittiset toimijat, jotka olivat liittolaisia rikostutkimuksessa, tappelivat keskenään taloudellisesta vastuusta, toimivallan rajoista ja takuusitoumuksista. En ymmärtänyt, kuinka ihmiset pyysivät kärryillä tästä kaikesta. Uutisessa ei kerrottu juurikaan yksityiskohtia siitä, mitä oli oikeasti tapahtunut sen jälkeen, kun PreservationAux oli onnistunut viestittämään yhtiön pelastuskuljetuspalvelulle, mutta sen vähän perusteella kuka tahan-sa kyseistä SecUnitia etsivä olettaisi, että olin Mensahin ja muiden mukana. Mensah ja muut tietenkin tiesivät paremmin.

Seuraavaksi tarkistin aikaleiman ja huomasin, että uutislähetys oli vanha, julkaistu seuraavalla aikasyklillä siitä, kun olin lähtenyt Asemalta. Se oli varmaan tullut madonreiän läpi jollakin nopeam- malla matkustaja-aluksella. Mikä tarkoitti, että vi- rallisilla uutiskanavilla saattoi tässä vaiheessa olla tuoreempaakin infomateriaalia.

Selvä. Vakuutin itselleni, ettei kukaan tällä transitrenkaalla oleva voisi mitenkään etsiä omil- le teilleen karannutta SecUnitia. Julkisilla kana- villa käytettävissä olevasta infosta päätellen täällä ei ollut minkään tilaus- tai turvayhtiön operaatio- keskusta. Sopimukseni oli aina toteutettu eriste- tyillä alueilla tai asumattomilla tutkittavilla pla- neetoilla, ja uskoin, että se oli aika pitkälle normi- käytäntö. Viihdekanavien ohjelmissa ja sarjoissa- kaan SecUniteja ei koskaan vuokrattu vartioimaan toimistoja tai varastorakennuksia tai telakoita tai mitään muitakaan liikeyrityksiä, jotka olivat taval- lisia transitrenkailla. Ja kaikki median SecUnitit olivat ihmisten silmissä aina haarniskoituja, kas- vottomia ja kauhistuttavia.

Sulauduin väkijoukkoon ja jatkoin matkaa- ni ostoskeskuksessa. Minun olisi syytä pitää vara-

ni ja olla menemättä paikkoihin, joissa minut saatettaisiin skannata aseiden varalta, mikä tarkoitti kaikkia tiloja, joista ostettiin lippuja kulkuneuvoihin, mukaan lukien rengasta kiertävät pikku raitiovaunut. Osasin hakkeroida aseskannerin, mutta turvaohjeiden mukaan matkustajaliikennetiloissa piti olla niitä runsaasti käsittelemässä isoja joukkoja, ja pystyisin hakkeroimaan vain tietyn määrän kerrallaan. Sen lisäksi minun pitäisi vielä hakkeroida maksujärjestelmäkin, ja se kuulosti tällä erää paljon isommalta riskiltä kuin kannattaisi ottaa. Minulla olisi pitkä kävelymatka renkaan siihen osaan, josta bottien ohjaamat kuljetusalukset lähtivät, mutta ainakin minulle jäi aikaa kytkeytyä viihdetarjontaan ja ladata itselleni uutta mediasisältöä.

Matkalla tälle transitrenkaalle, yksin tyhjässä rahtialuksessani, minulla oli ollut tilaisuus ajatella paljon sitä, miksi olin hylännyt Mensahin ja mitä oikein halusin. Tiedän, se oli yllätys minulle itsellenikin. Jopa minä tiesin, etten voisi viettää loppuelinkaartani yksin ajelemalla rahtialuksilla ja kuluttamalla mediapalveluja, niin houkuttelevalta kuin se kuulostikin.